

praktisk Udvej til at skaffe sig Vished for, at alt er, som det skal være, der ikke anfægter Akceptens Gyldighed. Heller ikke dette har man haft Betænkelighed ved at fastslaa i Udkastet.

Hvorvidt Tilbudsgiveren er pligtig at sende saadan Stadfæstelse eller skriftlig Affattelse af Aftalen, er derimod ikke afgjort i Udkastet. Det maa bero paa Forholdene i de enkelte Tilfælde, Handelsbrug og Sædvane i den paagældende Branche og Skik og Brug mellem Parterne.

Kommissionen har ogsaa haft under Overvejelse at fastslaa Betydningen af den ikke ualmindelige Tilføjelse til telegrafisk Akcept „nærmere i Brev“ eller dermed enslydige Udtryk. Det viste sig imidlertid, at Opfattelserne af dette Udtryks Betydning vare saa forskellige i de tre Lande, at man maatte opgive Forsøget. Medens Anskuelserne om Tilføjelsens Indfyldelse paa Akcepten i Sverige synes at være noget delte, ere de fleste norske Handlende enige om, at Tilføjelsen ikke berører Gyldigheden af Akcepten, saaledes at denne af den Grund bliver at anse for uoverensstemmende med Tilbudet. Betydningen af Tilføjelsen antages i Norge alene at være enten den, at Akceptanten forbeholder sig at fremkomme med en Specialisering af, hvad der ligger i hans Akcept med Hensyn til Punkter, hvor han efter Forholdets Natur er berettiget til at stille sine Krav, eller den, at han agter at fremkomme med saadanne særlige Ønsker og Henstillinger, f. Eks. om Varens Indpakning og Forsendelse, som han vil frafalde, hvis Tilbudsgiveren ikke vil imødekomme dem. I Danmark er Opfattelsen derimod afgjort den, at Tilføjelsen „nærmere i Brev“ berøver Akcepten dens Karakter som endelig. Hvorvidt overensstemmende Akcept kommer til at foreligge, vil bero dels paa Brevets Indhold, dels paa om Brevet kommer frem inden Akceptfristens Udløb. Denne Opfattelse hviler paa den Betragtning, at Brevet kan indeholde saadanne bestemte Forbehold, som Tilbudsgiveren ikke kan være pligtig at gaa ind paa, og Telegrammet opfylder derfor ikke Tilbuds-

giverens Krav paa ren Akcept. Da denne Opfattelse ikke blot er den herskende her hjemme, men ogsaa synes at være anerkendt andetsteds i Udlandet, har en overensstemmende Løsning af Spørgsmaalet i alle tre Lande ikke været mulig, og man har derfor foretrukket at lade Spørgsmaalet uløst.

§ 8.

Naar en Tilbagekaldelse af et Tilbud kommer til den anden Parts Kundskab forinden eller samtidigt med, at Tilbudet kommer til hans Kundskab, maa Tilbudet bortfalde. Dette synes selvindlysende; Tilbudet kan under de anførte Omstændigheder ikke hos Løftemodtageren vække nogen berettiget Forventning om en Retserhvervelse.

Herved kan man imidlertid ikke blive staaende. En Tilbagekaldelse maa ogsaa være virksom, naar den blot er „kommet frem“ til Løftemodtageren, inden Tilbudet er kommet til dennes Kundskab. Det maa blive til hans egen Skade, at han ikke gør sig bekendt med den til ham fremkomne Tilbagekaldelse. Ellers vilde det staa i hans Magt at fastholde Tilbudsgiveren ved Tilbudet ved forsætlig at undlade at gøre sig bekendt med Tilbagekaldelsen. Om denne maa gælde samme Regel som om andre Erklæringer, der skulle virke til Fordel for Afgiveren (de saakaldte „Paalæg“), nemlig at de blive virksomme blot ved at komme frem, selv om Modtageren ikke gør sig bekendt med deres Indhold, jfr. det ovenfor Side 26 ved § 2 bemærkede. I Overensstemmelse hermed er ogsaa Udkastets Regel i § 8 om Tilbagekaldelse formet. Efter denne Bestemmelse er Tilbud eller Svar, som tilbagekaldes, bortfaldet, saafremt Tilbagekaldelsen kommer frem til den anden Part forinden eller samtidig med, at Tilbudet eller Svaret kommer til hans Kundskab. Med Hensyn til Betydningen af Udtrykket „komme frem“ henvises til det Side 26 ved § 2 anførte.

Flere nyere fremmede Love gaa ikke saa vidt som i det her foreliggende Ud-